

BIBLIOTEKO
DE LA LINGVO INTERNACIA
ESPERANTO.

PAGĜOJ 476—482.

1896 904 (Blugino)

NEVOLA MORTIGINTO.

RAKONTO
EN VERSOJ
DE
V. DEVJATNIN.

NURNBERGO.
PRESEJO DE W. TUMMEL.
1896.

201870 - B. Esp

Nevola mortiginto.

1.

Varmega tago jam finiĝis,
Tre bela sun' adiaŭ diris
Al tero, kaj alproksimiĝis
Trankvila nokto. Mi reiris
Al domo mia kaj koleris,
Ĉar tutan tagon mi ĉasadis,
Kaj mia ĉaso ne prosperis:
Mi eĉ ĉasajon ne vidadis.
Sur mia voj' en unu loko
Al lago venis mi, kaj vidas:
Sur ĝia bordo kun fiŝhoko
Konata maljunulo sidas.
Mi lin salutis: „helpu Dio!“
— Mi dankas, — maljunulo
diras.

„Nu, eble, vi, pro kompanio,
Kun mi jam hejmen kune iras?“
— Ho, ne, sinjoro! mi intencas
Tre longe sidi, — dankas kore;

Vi finis ĉason, mi komencas, —
Nenion kaptis mi ankoraŭ.
Sed eble vi malmulte provos
Fiŝetojn kapti? Mi fiŝhokon
Provizan havas, tial povos
Al vi mi servi, — prenu lokon. —

Mi tuj konsentis, ĉar laciĝis
Mi kaj apenaŭ mi iradis, —
Fiŝhokon prenis kaj sidiĝis
Sur laga bord'. Ni paroladis
Pri mia ĉaso malprospera.
Al maljunulo mi rakontis
Kun fajro forta kaj sincera
Pri tio, kion mi renkontis
En ĉaso, li do tre atente
Rakonton mian aŭskultadis
Kaj nur korkaĵon diligente
Sur akvsupraĵo observadis. —

2.

Mi eksilentis. Maljunulo
Fiŝhokon sian plibonigis
Kaj diris: „kiam mi junulo
Ankoraŭ estis, mi pasigis
En ĉaso tutan tempon mian.
Sed nun mi ĉasi tute ĉesis,

Forĵetis eĉ pafilon mian,
Kaj kiel teni ĝin — forgesis.“
Je tio miris mi kaj petis,
Ke li sciigu min, pro kio
Pafilon, ĉason li forĵetis?
„Tre longa estas historio!“

Al mi malgaje li rediris,
 Per griza kapo balancante,
 Kaj li subite eksopiris,
 Rakonti, ŝajne, ne volante.
 Sed jen silenton li ĉesigas
 Kaj, cigareton ekfumante,
 Komencis: „eble vi devigas
 Min rakontadi, atendente
 Ekaŭdi ĝojan historion?
 Se tiel estas, mi certigi

Vin devas, ke al vi nenion
 Tre gajan povas mi sciigi!“
 — Vi vane tiel opinias, —
 Rediris mi al maljunulo.
 „Ne vane, ĉar mi bone scias,
 Pri kio pensas eĉ junulo!“
 Kaj ree li eksilentinte,
 Fiŝhokon sian plibonigis;
 Sed post momento, ekĝeminte,
 Li jam sen halto ekdaŭrigis.

3.

„Aŭskultu. Antaŭ dudek jaroj
 Mi ofte kun pafil' ĉasadis,
 Kaj jen en tiuj ĉi arbaroj
 Mi multajn tagojn pasigadis.
 Ankoraŭ tiam troviĝadis
 Multego da sovaĝaj kaproj,
 Kaj en arbar' sin renkontadis
 Eĉ ursoj kaj teruraj aproj.

Ĉasistoj estis en kunveno.
 Mi ankaŭ estis. Jam hundaro
 De ĉeno forte sin ŝiradis
 Kaj, ne havante paciencon,
 Aeron frostan nur flaradis,
 Sentante baldaŭ jam komencon.
 Ni ankaŭ, ĉason atendente,
 Malpaciencaj jam fariĝis,
 Kaj, tre mallaŭte parolante,
 En ĉeno ĉiuj ni stariĝis.....

Jen iam vintre en mateno
 Sur kampo, apud mem arbaro

4.

Subite en densejo sonis
 Trumpeto forta, — mi ekstremis:
 Per tio ĝi signalon donis,
 Ke estas ursoj... Mi ekpremis
 Pafilon mian kaj instinkte
 Nevole ĉirkaŭ ekrigardis:
 De mi proksime, sin arminte
 Tre bone, oficiro staris.
 En manoj tenis li pafilon,
 Ĉe zono larĝa kaj lakita

Pistolon havis kaj tranĉilon.
 Mi estis tute konvinkita,
 Ke tiel brava militisto
 Sendube estas kuraĝulo,
 Ke vera estas li ĉasisto
 Kaj tial estas ne timulo;
 Sed bedaŭrinde mi eraris!...
 Mi tamen devas plu rakonti...
 ... Mi en arbara rando staris
 Kaj urson tie ĉi renkonti

Mi tre esperis, ĉar mi scias
Kutimojn ursajn . . . Jen mi
aŭdas, —
Al mi „vin gardu“ iu krias . . .
Antaŭen bone mi rigardas
Kaj, — kia granda mirindaĵo! —
Subite mi proksime vidas

Ursegon: ĝi en arbetaĵo
Senmove kaj silente sidas
Kaj kvazaŭ pensas, kien devas
Ĝi kuri? ĉie estas baro . . .
Jen multepeze ĝi sin levas
Kaj tuj eliras el arbaro.

5.

Mi kelkajn paŝojn posten faris,
Min al pafilo jam almetis,
Kaj urson pafi min preparis, —
Sed . . . ho, teruro! mi faletis
Je ŝtupo kaj subite teron
Mi tute falis kaj . . . ekpafis . . .
Por mi ekvidis mi danĝeron
Grandegan: urson mi ne trafis!
Ĝi tre rapide kun kriego
Sur min sin ĵetis kaj kun forto

Min premis, ŝiris per ungego . . .
Jam tre proksime estis morto! . . .
Mi oficiron ekrigardis —
Kaj kun teruro mi ekvidis,
Ke li sin mem nur bone gardis,
Ĉar li jam kuri for rapidis . . .
Tranĉilon preni mi intencis, —
Ne povis, ĉar min urso premis . . .
Mi fortojn perdi jam komencis
Kaj de doloro mi nur ĝemis . . .

6.

Subite pafu! . . . Urso saltis
De mi tuj, tute min lasinte,
Kaj ĝi de mi proksime haltis. —
Jen liberecon eksentinte,
Min levis mi kun malfacilo,
Al urso mem mi alŝteliĝis
Kaj ĝin ekbatis per tranĉilo:
En gorgon rekte ĝi eniĝis . . .
Mi bone trafis, — urso mortis.
Ĉasistoj ĉiuj tuj kunvenis, —
Sed mi malforton ne elportis
Kaj falis . . . Ili min subtenis
Kaj portis al glitveturilo . . .
Subite vidas mi — aliris
Kun sia bela batalilo
Jen oficiro; li ekmiris:

„Ho, kio tie ĉi fariĝis?
Mi estas tute ekfrapita!
Sinjoro, vi ekmalsaniĝis?“
Per tio ĉi indignigita,
Ekkriis mi: „arogantulo!
Vi ĉion tute bone vidis,
Sed vi, malnobla timemulo,
De mi forkuri ekrapidis!“
Kaj en incito mi minuta
Min levis el glitveturilo
Kaj lin kun mia forto tuta
Mi tuj ekbatis per tranĉilo . . .
Mi vidis sangon, aŭdis krion,
Sed mi nenion jam komprenis,
Ĉar tute perdis mi konscion . . .
Mi falis, — iu min subtenis

7.

Mi sen konscio longe restis,
Kaj kiam mi ekkonsciigis, —
En malsanejo mi jam estis.
Vespero jam alproksimiĝis ...
Nenion tute mi komprenis...
Tre longe kuŝis mi silente
Kaj ion rememori penis . . .
Jen venis iu. Tre atente
Li ekrigardis min kaj diris:
„Nu, ĉu pli bone vi vin sentas?“
Li tute ĝis mi mem aliris,
Murmuris: „bone, mi konten-
tas“

Proksime li de mi sidigis
Kaj ekparolis: „nu, ĉasisto,
Vi eble jam ekprudentiĝis?
Respondos jam al esploristo?“
Je tio ĉi mi tre ekmiris
Kaj ne respondis; li daŭrigis:
„Al mi pli frue vi ja diris,
Ke lin sendube vi mortigis...“
Subite ĉion mi komprenis . . .
Ekkriis laŭte mi, ekpenis
Min levi, — kaj denove svenis:
Malsana korpo ne eltenis!...

8.

Terure tempon mi pasigis!
Kaj mia korpo kaj animo
Suferis . . . ho, de viv' senigis
Mi homon!.. Kun senfina timo,
Malpacience mi atendis
Severan juĝon, — mi ploradis,
Al Dio mi petegojn sendis,
Mi ĝemis, mi freneziĝadis!
Sed baldaŭ tute mi saniĝis,
Suferojn parte mi eltenis
Kaj nun pli forta mi fariĝis.
Kaj jen terura tago venis:
Nun mi, anstataŭ malsanejo,
Kun malmodera tremo vidis,

Ke en majesta mi juĝejo
Sur benko de juĝatoj sidis.
Min puno tute ne timigus,
Mi ĝin eĉ volis en animo,
Ĉar sole ĝi min liberigus
De minpreminta ŝarĝa krimo...
Sed mi timegis, ke ĵurintoj
Min sen bedaŭro ekkulpigos
Kaj de aliaj mortigintoj
Min tute ne diferencigos.
Ho, Dio! mi, honesta homo,
Eterne estos kondamnita
Kaj mia senmakula nomo
De ĉiuj estos mallaŭdita!...

9.

Jen ekparolis prokuroro;
Mi tre atente aŭskultadis, —
Sed frapis forte mia koro,

Kaj mi nenion komprenadis...
Li finis; advokat' komencis
Pravigi min, — li multe penis;

Kaj lin kompreni mi intencis,
Sed vane: ree ne komprenis! . .
Nur tion bone mi sciigis,

Ke nun mi estas en juĝejo,
Ke malbonulo mi fariĝis
Kaj estos en malliberejo

10.

Jurintoj iris konsiliĝi,
Post ili ankaŭ nun juĝantoj
Eliris, — eble por nutriĝi . . .
Mi restis sola kun gardantoj
Duono pasis nur da horo,
Ĵurintoj dum konsiliĝadis,
Sed mia malfeliĉa koro
Centjaron kvazaŭ suferadis!
Priskribi, kio min turmentis
En tiu temp' — ne estas eble,
Kaj kion tiam mi trasentis
Por mi eĉ mem nekompreneble!

Se povas vi vin mem prezenti
Starantan antaŭ paflego,
Ekpafi preta, — kion senti
Vi devus, — mia jam timego,
Kredeble, estos komprenita;
Alie — tute kun nenio
Ĝi povas esti komparita!
Esperis sole mi je Dio
Subite pordo malfermiĝis:
Ĵurintoj kaj juĝantoj venis . . .
Al mi kapturino komenciĝis,
Mi ŝanceliĝis kaj eksvenis . . .

11.

Konsciiginte, mi min trovis
Sur lito, hejme; min domanoj
Ĉirkaŭis, — mi do movi povis
Nek per piedoj, nek per manoj,
Ĉar tute mi ekmalfortiĝis . . .
De ŝarĝa krimo pravigita,
Honeste ree mi fariĝis,
Sed longe estis mi premita

Per tio, ke animo mia
De krimo estas pravigita
Per juĝo homa, sed ne Dia! . . .
De tiu tempo mi forlasis
Jam tute ĉason kun pafilo,
Kaj, krom fiŝhoko nur, mi ĉasis
Jam kun nenia batalilo“

Li eksilentis. Jam finiĝis
Malluma nokto, kun rideto
Mateno roza proksimiĝis,
Nebulo flugis sur lageto
Kaj jen, levinte nin, de lago
Ni kun akiro nun foriris.
Nur kiam venis hela tago,
Al domo mia mi aliris. —